

PRVNÍ KAPITOLA

Paní Martha MacGoohoogly rázně vykročila z kuchyňských dveří, v ruce sežmoulaný útržek novin. Zastavila se na vyprahlé pěšince u zarostlého pozemku, který sloužil jako zadní zahrada, a zlostně se rozhlédla kolem sebe jako podrážděný býk vyhlížející soupeře. S uspokojením – nebo spíš zklamaně – žádní rivalové okolo nebyli – se vydala k polámanému plotu, který ohraničoval zahradu.

Opřela své bujné poprsí o kůl prožraný červotoči, zavřela oči a nadechla se. „Haló, Maud!“ zahulákala přes přílehlou zahradu, hlas se jí rozléhal do okolí a odrážel od zdi nedaleké továrny. „Maud, kde jsi?“ Ztichla, otevřela oči a čekala na odezvu.

Od vedlejšího domu k ní doletěl zvuk talíře tříštícího se o zem. Pak se otevřely dveře, v nich stála vyzáblá žena a rozčileně si otírala ruce o starou sepranou zástěru. „No?“ zabručela. „Co se děje?“

„Maud, už jsi to viděla?“ vyhrkla Martha a nad hlavou zamávala otrhanými novinami.

„Jak můžu vědět, jestli jsem to viděla, když jsem se na to ještě nepodívala?“ odfrkla Maud. „Možná jo a možná ne. Co je to, nějaký další skandálek?“

Paní MacGoohoogly zašmátrala v kapse a vytáhla obří brýle s kostěnými obroučkami, posázené drobnými kamínky. Pečlivě je očistila o okraj zástěry, uhladila si vlasy, otřela nos do rukávu a zahlásila: „To je z Dominia, synovec mi to poslal.“

„Dominium? Co je to za obchod? Mají výprodej nebo co?“ zavolala zvědavě Maud.

Martha podrážděně zachrochtala. „Ale ne!“ křikla. „Copak ty to neznáš? Kanadské dominium přece, mám tam synovce. Počkej chvílku, hned jsem u tebe.“ Nadzvedla si prsa, brýle strčila do kapsy a rozběhla se k uličce na konci zpustlé zahrady. Maud si rezignovaně povzdechla a pomalu kamarádce vyšla vstříc.

„Podívej,“ zavýskla Martha, když se setkaly na volném prostranství mezi domy. „Koukni na ty bludy, co tu píšou! Duše? Pche, nic takového přece neexistuje! Když umřeš, tak jsi mrtvá, prostě tu nejsi!“ Celá brunátná mávala novinami ubohé Maud pod nosem. „To jsem blázen. Smrt, to je přece, jako když se sfoukne svíčka – a pak už nic! Chudák můj muž – dej mu pámbůh věčný klid – říkával, jak se těší na to, až některé lidi nebude vídat.“ Už jen při myšlence na něj začala popotahovat.

Maud O’Haggis sklonila hlavu a trpělivě čekala, až její přítelkyně skončí. Pak využila příležitosti a zeptala se: „A co je to za článek, co tě tak rozčílil?“

Martha jí mlčky podala sežmoulaný kus novin, který všechen ten rozruch způsobil.

„Moje drahá,“ zavyla, hlas už zase ve formě, „dívej se na špatnou stránku.“ Maud otočila list a začetla se. Rty se jí neslyšně pohybovaly, jak klouzala po řádcích. „Oho!“ vyrážela ze sebe. „No tohle!“

Martha se vítězoslavně usmála. „Že se vůbec něco takového dostane do tisku! Co si o tom myslíš?“

Maud několikrát otočila novinami, znovu se začetla a pak řekla: „Hele, něco mě napadlo. Helen Hensbaum, ta nám k tomu něco řekne, ona o těchhle věcech ví všechno. Ona totiž čte.“

„Tu ženskou nemůžu vystát,“ odsekla Martha.

„Ale ona je vzdělaná, v tomhle se vyzná,“ namítla Maud. „A jestli se tomu chceme podívat na zoubek,“ rozčileně zamávala nešťastným kusem novin, „měly bychom hrát její hru a být k ní milé. Pojdme ji navštívit.“

Martha se sklonila hlavu a řekla: „Podle mě je to podivná ženská. Už jen ty její moderní punčocháče, co nosí. Vždycky musí mít něco extra. To mně stačí starý dobrý spodky.“ Na důkaz si vyhrnula si sukni. „Aspoň zahřejou, když okolo není žádný mužský, no ne?“ zachechtala se a obě ženy se loudaly směrem k Helen Hensbaum.

Ve chvíli, kdy chtěly zabočit k Hensbaumovic brance, zastavilo je prásknutí dveří. Ze sousední zahrady se vyřítil pár nohou ve velmi sexy přiléhavých kalhotách. Ženy fascinovaně zíraly, pohledem pomalu stoupaly k průhledné blůzce a nakonec prázdnému, zmalovanému obličejí.

„Kuš!“ zamumlala si pro sebe Maud. „V tomhle zapadlým městě se ještě pořád něco děje!“ Mlčky tam stály a oči jim mohly vypadnout, když dívka zavrávala; výška podpatků jako by odpovídala míře její nevychovanosti.

„Člověk si hned začne připadat starý, co?“ hlesla Martha. Beze slova se otočily k domu Hensbaumových a venku narazily na majitelku, jak nesouhlasným pohledem sleduje kolemjdoucí dívku.

„Dobré ráno, paní Hensbaum,“ zavolala Martha. „Vidím, že tu máte pěknou podívanou, co?“ uchechtla se. Helen se zamračila: „Ta poběhlice jedna! Hrom ať do ní uhodí!“ povzdechla si a protáhla se, načež jí zpod sukně vykoukly módní punčocháče.

„Paní Hensbaum,“ začala Maud, „vy jste taková sečtělá a vyznáte se ve spoustě věcí, tak jsme se za vámi přišly poradit.“ Helen se usmála: „Dámy, pojdte dál, postavím na čaj. Venku je chladno a malá pauza nám všem udělá dobře.“ Otočila se a zavedla je do udržovaného domku, kterému se pro jeho vypulírovanost přezdívalo „Malé Německo“.

Voda v konvici dovařila, z naservírovaných šálků se nesla pára. Paní Hensbaum návštěvě nabídla sušenky, usadila se a řekla: „Co pro vás můžu udělat?“

Maud kývla směrem k sousedce: „Tady Martha objevila podivnou historku z Kanady nebo kdovíodkud. Nevíme, co si o tom máme myslet; však ona vám to už poví.“

Martha se narovnala a spustila: „Tady – podívejte, poslal mi to synovec. Před časem se dostal do problémů kvůli jedné vdané ženské, a tak se rozhodl ukrýt v kanadském Montrealu. Někdy mi píše; tohle mi od něj zrovna teď přišlo. Nemůžu tomu uvěřit.“ Podala jí pomačkané noviny, teď už mnohem méně čitelné.

Helen s povzbudivým úsměvem vzala cár papíru a rozprostřela jej před sebe. „*Ach so!*“ vyjekla rozrušeně rodným jazykem, přestože její angličtina byla perfektní. „*Ist gut*, co říkáte?“

„Přečetla byste si to a řekla nám, co si o tom myslíte?“ zeptala se Maud.

Hostitelka si odkašlala, upila čaje a začetla se: „Deník *Montreal Star*, pondělí, jedenatřicátého května 1971. Hm, zajímavé, v tom městě jsem kdysi byla.“ Po krátké pauze začala hlasitě předčítat: „Viděl, jak opouští své tělo. Oběť srdeční příhody popisuje pocity při umírání. Muž z Toronta, který loni utrpěl infarkt, viděl, jak opouští své tělo. Stalo se to během kritické

doby, kdy se mu zastavilo srdce, a podle jeho slov při tom zažíval zvláštní pocit klidu.

Osmašedesátiletý B. Leslie Sharpe tvrdí, že v okamžiku, kdy mu přestalo bít srdce, se byl schopen se zpovzdálí pozorovat.

Pan Sharpe popisuje svůj zážitek v aktuálním vydání deníku *Asociace kanadských lékařů* v části zprávy doktora R. L. MacMillana a K. W. G. Browna, vedoucích jednotky intenzivní péče torontské hlavní nemocnice. Lékaři ve zprávě tvrdí, že by mohlo jít o koncept duše opouštějící tělo.

Poté, co rodinný lékař diagnostikoval bolest v levé paži jako srdeční záchvat, byl pan Sharpe převezen do nemocnice. ‚Druhý den ráno,‘ vzpomíná Sharpe, ‚když jsem ležel v posteli napojený hadičkami na kardiograf, jsem ze sebe vydal hluboký vzdech a hlava mi poklesla na pravou stranu. Pomyslel jsem si: Jak to, že se mi pohnula? Sám jsem to neudělal – nejspíš právě usínám. Pak jsem zjistil, že se dívám na své tělo, jako bych se viděl v spodním levém rohu zrcadla. Téměř hned nato jsem viděl, jak vycházím z těla ven, z hlavy a ramen; nohy mi nebyly vidět.

To, co z těla vycházelo, nevypadalo zrovna jako pára. Mírně se to rozpínalo, až jsem se v tom rozpustil,‘ vysvětluje pan Sharpe. ‚Najednou jsem si uvědomil, že sedím na nějakém malém předmětu a velkou rychlostí se kývám sem a tam. Nalevo pode mnou jsem uviděl průzračnou, bělavou a jakoby oblačnou věc, která se pohybovala směrem ke mně. Mělo to dokonale pravidelný tvar a spoustu děr, skoro jako mycí houba. Dále si vybavuji, jak jsem se vznášel v jasném, nazlátlém světle – to bylo velmi příjemné. Jen jsem se tak houpal a užíval si ten krásný pocit klidu.

Pak se po mé levé straně objevila jakási kladívka a začala do mne narážet. Nebolelo to, ale otrásl to se mnou tak, že jsem měl co dělat, abych udržel rovnováhu. Začal jsem je počítat, a když jsem byl u šestého, nahlas jsem řekl: „Proč mi to ksakru děláte? A otevřel jsem oči.“

Pacient uvedl, že rozpoznal všechny doktory a sestry okolo postele. Sdělili mu, že měl zástavu srdce a musel podstoupit defibrilaci – dostal několik elektrických šoků, aby mu srdce opět začalo normálně pracovat. Podle lékařů bylo velmi neobvyklé, že si pacient vzpomínal na události v době záchvatu; před ním a po něm totiž obvykle dochází k několikahodinové amnézii.“

„Hm, to je zajímavé,“ řekla Helen, když dočetla, poposedla si a upřeně se zadívala na ženy před sebou.

Martha se spokojeně ušklíbla, šťastná, že té cizí ženské konečně ukázala něco, co nezná. „Dobré, že? Pěkný nesmysl!“

Helen se pobaveně pousmála a zeptala se: „Vám se to teď určitě zdá nějaké podivné, že ano? Myslíte, že to je nesmysl, jak říkáte, že? Moje milé, tohle je úplně obyčejná věc. Něco vám ukážu.“ Vyskočila z pohovky a odešla do vedlejší místnosti. V elegantní knihovně bylo seřazeno víc knih, než kdy Martha v nějakém domě viděla.

Helen vytáhla několik svazků a přistoupila k ženám. „Podívejte, moje milé,“ pronesla a zalistovala v jedné knize s takovou něhou, jako by se vítala se starým, milovaným přítelem. „Podívejte se, tady je to všechno černé na bílém – ty knihy popisují Pravdu. Muž, který ji pro lidi objevil, za ni byl trestán a šikanován. A teď tomu ostatní začnou věřit jen proto, že o tom nějaký hloupý pisálek napíše článek.“

Martha si zvědavě pročetla nápisy *Třetí oko* nebo *Lékař ze Lhasy*. „Kde to je?“ mumlala si pro sebe a prohlížela další tituly. Pak se otočila k Helen a prohlásila: „Ale vy tomu nevěříte, nebo snad ano? Ať mě husa kopne, to jsou přece povídačky, ne?“

Helen se hlasitě rozesmála. „Povídačky?“ zalapala po dechu. „Všechny ty knihy jsem prostudovala a můžu vám říct, že jsou zcela pravdivé. Poté, co jsem si přečetla *Školu esoteriky*, dokonce dokážu astrálně cestovat.“

Martha zbledla. „Chudák holka, už se jí to začíná plést,“ pomyslela si. „Astrální cestování? Co to je? Nová letecká společnost nebo co?“

Maud seděla s otevřenými ústy; tohle bylo na nic trochu moc. Chtěla si přece jen přečíst nedělní přílohu a nejnovější skandály.

„Tohle astrálové cestování nebo jak tomu říkáte,“ začala Martha, „vy myslíte, že na tom vážně něco je? Mohl by třeba můj manžel – ať je mu země lehká – ke mně přijít a říct mi, kam zastrčil svoje peníze, než zaklepal bačkorama?“

„Ano, ano, mohl by to udělat, kdyby pro to měl dobrý důvod. Kdyby to bylo pro dobro ostatních – pak ano.“

„Sak na ryby, pytel na raky!“ vykřikla zneklidněně Martha. „Takže teď abych se bála usnout pro případ, že by mě manžel navštívil a začal na mě dorážet jako za starých časů?“ Smutně pokývala hlavou a zamumlala si pro sebe: „V ložnici to býval vždycky divočák!“

Helen upila čaje. Martha ukázala prstem na knihy a zeptala. „Paní Hensbaum, nepůjčila byste mi jednu?“